

Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ ἀρχ. αὐτὸς καθ' αὐτόν, αὐτὸς μόνος, αὐτὸς οἶος. 3) Αὐτοπαθῶς μετὰ τῶν ἀντων. μου, σου κττ. ἐκφερομένη ἐνάρθρως μόνον κατὰ τὰς πλαγίας πτώσεις, ὁ ἑαυτὸς μου πολλαχ. : Καθένας γιὰ τὸν ἀπατό του Κρήτ. Κάνει κακὸ τ' ἀπατοῦ του αὐτόθ. Εἶδα πῆα κ' ἔκαμα τ' ἀπατοῦ μου ! αὐτόθ. Νὰ λιφτιρώσῃ κὶ τὰ πράματά του κὶ τοὺν ἀπατόν του Λυκ. (Λιβύσσ.) || Φρ. Εἶναι τ' ἀπατοῦ του (εἶναι μέθυσος ἢ ἀνοηταίνει) Κρήτ. Εἶναι σὰ δὸν ἀπατό του (παράφρων, τρελλὸς) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τὸν ἀπατό δου δὲν ψηφῶ καὶ τὰ κονάκια κλαίει Κρήτ.

Σωτηρία ἐγύρευγεν ὁ δόλιος τ' ἀπατοῦ του αὐτόθ.

Κάνενα δὲν ἐσκότωσε παρὰ τὸν ἀπατό δου αὐτόθ.

Λιγνὸς ἦτονε ᾽ς τὸ κορμὶ σὰ γαὶ τὸν ἀπατό σου αὐτόθ.

Τρεῖς παραθύρια στέκουνται ἀργυροκαρφωμένα, τό 'ναν εἶναι-ν-τῆς μάννας μου, τ' ἄλλο τῆς ἀδερφῆς μου, τὸ τρίτο τὸ μικρότερον εἶναι τῆς ἀπατῆς μου

Ρόδ. Ἡ χρῆσις καὶ μεσν.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄν. ἐν παραμυθ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπατός Πελοπν. (Βούρβουρ. Πύλ.) Ἀπατός μου Κρήτ.

ἀπαυτοῦ ἐπίρρ. κοιν. ἀπαυτουδὰ Κρήτ. ἀπαυτουγια Στερελλ. (Εὐρυταν.) ἀπαύτου Ἡπ. Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. (Καλόχ. Σισάν.) Σύμ. ἀπαῦτα Κύπρ. ἀπυτοῦ Χίος ἀπύτου Ἡπ. ἀπεδευτοῦ Χίος ἀπεδύτου Χίος ἀπέφνα Λέσβ. ἀποφτοῦ Ἀνδρ. Πελοπν. (Μεσσ. κ. ἀ.) Σύρ. κ. ἀ. — Passow Carin. popular. 323 ἀπόφτου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Παξ. ἀποδευτοῦ Σύρ. ἀπόφτ' Σαμοθρ. ἀπατοῦ Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σέριφ. Σίφν. ἀπατουδὰ Θήρ. Κρήτ. ἀπατουὰ Σύμ. ἀπατὰ Κρήτ. ἀπατὲ Κρήτ. ἀποτοῦ Κρήτ. Κύθηρ. ἀποτουδὰ Κρήτ. ἀποταγὰ Κάλυμν. ἀποτὰ Κρήτ. ἀποτὲ Κρήτ. ἀπουτ-τοῦ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) 'παύτου Θράκ. 'πόφτ' Σαμοθρ. 'ποτουδὰ Εὐβ. (Κονίστρ.) 'ποτοῦ Ἀστυπ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Κάλυμν. 'πουτοῦ Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. αὐτοῦ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Οἱ τύπ. ἀπαύτου καὶ ἀπαῦτα καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 752 καὶ Η 915 (ἐκδ. JSchmitt). Οἱ τύπ. ἀπαυτουδὰ, ἀπαυτουγια κλπ. παρεξετάθησαν διὰ τῶν προσσηματισμῶν δὰ καὶ γιὰ. Ἐν τῷ τύπ. ἀπεδευτοῦ β' συνθετ. ἐδευτοῦ, δι' ὃ ἰδ. αὐτοῦ. Τὸ ἀπόφτ' ἐκ τύπ. *ἀπόδευτον, τὸ δὲ ἀπέφνα < *ἀπεύτουνα.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, αὐτόθεν κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀνέβα - κατέβα - πέρνα - πήγαινε - φύγε ἀπαυτοῦ. Ἀπαυτοῦ ἦρθα - πέρσασα κοιν. Πᾶρ' ἀποτὰ τὸ κοπέλλι νὰ μὴ βέσῃ Κρήτ. Ξέσυρε ἀποτουδὰ (μετακινήσου) αὐτόθ. Ποτοῦ τὸν εἶσε, ποτσεῖ τὸν εἶσε, εἶπε δου τὸ ναι τοαὶ δώνει τοῦ τον (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Πάκ' ἀνέφανι 'πόφτ' κάμμιὰ πααῖνα; (μήπως ἀνεφάνη ἀπαυτοῦ κάμμιὰ προβαῖνα;) Σαμοθρ. Ἀπατοῦ γοὺς ἀδὰ (ἔως ἐδῶ) Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Γιὰ σήκ' ἀπαύτου, νύφη μου, καὶ μὴ βαρσακοιμάσαι Ἡπ.

Σήκ' ἀπαύτου, δέσποντα, κὶ μὴ βαρσακοιμάσαι Μακεδ. (Καλόχ.)

Ἀποτουδὰ νὰ κατεβῆς κ' ἔμπα μέσα ᾽ς τὸ ρυάκι, νὰ σὲ φιλήσω μιὰ καὶ δυὸ ᾽ς τὸ κόκκιν' ἀχειλάκι Κρήτ.

Πλέο δὲν εἶχα τί κάμει μέσ' ᾽ς τὴ χώρα το' ἄγγισε ὁ τσαιρὸ νὰ πά' 'πουτοῦ το' ἀποτσεῖ

Καλημ. Συνών. ἀπαυτοῦ θε 1. β) Ἐκ τούτου, δι' αὐτοῦ Πόντ. (Κερασ.): Ἡ ἀξιότης σ' ἀπατοῦ θὰ φαίνεται (ἢ ἱκανότης σου ἀπ' αὐτὸ θὰ φανῇ). γ) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος (ὅπου μένει ὁ πρὸς ὃν ἀποτείνεται ὁ λέγων), αὐτόθι Κρήτ. Κύθηρ. Σέριφ. κ. ἀ.: Αὐτὴ ἀπαυτοῦ ἢ φασολεὰ δὲν ἔχει ἢ καμ-μένη τσαιρὸ Σέριφ. Ἀποτὲ πλῦνε τοῦ λόγου σου κ' ἐγὼ δὰ πλύν' ἀποπαὲ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἐσὺ ἀπατὰ μαραίνεσαι κ' ἐγὼ 'παδὲ λυποῦμαι, τάξε κερί ᾽ς τὴν Παναγιά ἱσως κὶ ἀδαμωθοῦμε

Κρήτ. Συνών. ἀπαυτοῦ θε 2. δ) Πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, αὐτόσε ἐνιαχ.: Ὑπῆ ἀπαυτοῦ ᾽ς το' ἀνιπᾶς του τὸ σπῖτι Θήρ. (Οἶα). 2) Ἀντὶ τῆς προσωπικῆς ἀντων. β' ἢ γ' προσώπ., σὺ ἢ αὐτὸς πολλαχ.: Μὰ ἀπόφτου δὲ μ' ἄκουσες (σύ) Παξ. Ὅντας ἀπόφτου ἦσουνε δήμαρχος σοῦ γύρεψα κάτι, μὰ δέ μοῦ τό 'καμες αὐτόθ. Ἐγὼ τρώω, ἀπόφτου δὲν τρώς Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Ἀπατοῦ ἠγγασιρώθηκε (αὐτὴ ἐδῶ, ἐνν. ἡ γυναῖκα) Σίφν. Πβ. ἀπεδῶ 1 β. 3) Χρονικῶς, ἀπὸ σήμερον Ἀπουλ. Κάλυμν.: Ἡρτε μιὰ φορὰ 'ποτοῦ τοαὶ ἔκα μέρες Κάλυμν. Ἀπουτ-τοῦ ᾽ς ἀλίο τσαιρὸ (ἀπεδῶ σὲ λίγον καιρὸ, μετὰ τινα χρόνον) Ἀπουλ.

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάνθεν Πόντ. (Χαλδ.) ἀποταχάν-ἄνθε Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἄνωθεν. Περί τοῦ ἐπίρρ. καὶ τῶν κατωτέρω τῆς Ποντικῆς διαλ. πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 139 κέξ.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω ἔνθ' ἄν.: Ἀπατουάνθεν κατηβαίν' Χαλδ.

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάθεν-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἄνωθεν κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν αὐτοῦ ἀνωτέρω που μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας): Ἀπατάνθεν-κέσ' ἐδέβεν (ἐπέρασεν).

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν-κὶ ἄνω** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάνθεν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἄνωθεν κὶ ἄνω.

Ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω αὐτοῦ μερῶν πρὸς τὰ ἄνω: Ἀπατουάνθεν-κιάν' ἐβόσκουτον κ' ἐπέγ'νεν τὸ χτήνον (καὶ ἐπήγαιναν ἢ ἀγελάδα).

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν-μέρου** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάνθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἄνωθεν μέρου.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω: Ἀπατουάνθεν-μέρ' ἐσ' κῶθεν (ἐσηκώθη).

ἀπαυτοῦ-ἀπάνω ἐπίρρ. κοιν. ἀπατουπάν' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀπαταχαμπάν' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἀπάνω.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω ἔνθ' ἄν.: Ἀπατουπάν' ἀσ' σὸ δῶμαν ἐρροῦξεν ἀφκὰ (ἔπεσε κάτω) Χαλδ.

***ἀπαυτοῦ-ἀπάνω-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀπατουπαγκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαταχαμπανταικὰ Τραπ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀπάνω καὶ κάτω.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω ἔνθ' ἄν.: Ἀπατουπαγκαικὰ ἐκυλίεν ἢ γωνέα (ἐκυλίσθη ἢ πέτρα) Χαλδ.

***ἀπαυτοῦ-ἀπάνω-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπατουπαγκέσ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀπάνω κ' ἔσω.

